

VÁGTAT A HALÁL
KÖLTEMÉNYEK

*Uram! Engem az éjszakák bölccsé tettek.
Uram! Nekem az éjszakák tisztára
Mosták zűrzavaros lelkemet.*

ÖRÖK TITOK

Csak egy bizonyos!
Hogy egyszer még én is meghalok.
Míg rám derül a végső perc,
Vajon hányat kongat addig az óra?
Hány torz nap kínozza fakó életemet,
Míg sugár esik a nemismert útra?
Mi lesz, ha mély sötétbe vész a mult
S többé semmi sem rázza meg izzó véretem?
Meglátom-e egyetlen villanásban,
Mi szörnyü kérdésként annyit égette agyam,
S egy békült sóhajtás, mely másnál halk ijedtség,
Nekem, mint nagy harang bongása zúgja:
Ez volt értelme s célja életednek!
Ó, szörnyűség!
Bármit tudok is meg, mit érek vele?
Ha ott áll majd előttem a fiam
S míg szemem elmered a szörnyü tudástól,
Hiába néz rám könnyburkolt zöldeskék szeme.
Szája hiába kiáltja rám a kérdést.
Én ott fekszem majd némán, megmeredve,
Ajkaim közt a legnagyobb titokkal,
Mit belém szorít a halál kemény keze.

PÜNKÖSD

Szívem, te szegény, bús madár!
Ne kérdezd, hogy hol késnek
A kettős tüzes nyelvek.
Hiába zokogsz,
Poshadt lelkekkel csudák nem történnek!
Azért én mégis kiengedlek.
Repülj szívem!
Nem baj, ha bukdácsolsz
S kegyetlenül véresre tépnek.
Vergődésed a biztos üzenet,
Hogy indul már sebes szél zúgása,
Isten markából felröppen
S felénk szárnyal a megváltás fehér galambja

KÉT TŰZ KÖZÖTT

Tanyánk
Széljárta, puszta szirt.
Állunk
A csúcson viharban, napba nézve.
Kitárjuk keblünk,
Hogy a föld minden zendülése,
Mi egyik pólustól a másik pólusig
Az embereken átremeg,
Fájó szívünkön megszűrve
Érjen téged: Erdély!

A szirt alatt, a szirt körül,
Dús földeken, szép házakban
A sok-sok ember ránk tekint
És szórja ránk szavának nyilait.
Az öregek régi buzogánya
Bosszúsán csap felénk,
És ifjak fürge kelevéze
Süvítve éri meztelen mellünk.

És harsan a kiáltás innen és onnan:
Mit akarnak e furcsa katonák?!
Kinek a posztját állják e rideg tetőn?
Kinek nevében mondják az imát,
Hogy tied a dicsőség és az ország?!

S mi állunk!
A viharvert tetőn
Állunk!
És vérző szívünk az égre tartjuk,
Hadd lássa idegen és testvér:
Nekünk Erdély
Erdély a hazánk!

ÁCSOLJ KERESZTET

Most elment valaki az ablak előtt,
Arcán vitte orrát, száját és szemeit.
Ránéztem és nem láttam egyebet rajta,
Pedig szerettem volna tudni,
Mit jelent a mély ránc homlokán?
Az élet bús gondja vájta ki
Szörnyű ásójával, vagy csak az évek,
Kérlelhetetlen sors árkolta lassan,
Mint fában az évgyűrűk barna karikáját.
Éj sötét bánat, pokoli kín marta
Tüzes savával fakóra szeme szelíd szikráját,
Vagy csak a rongyos napok lengő szemétje
Terítette rá lassan-lassan a szürke sivatag
Mindent borító, siváran sötét sívó homokját?
Már elment. Csak háta imbolygó foltját látom.
Utána kéne kiáltani: Megállj barátom!
De itt van az ablak. E rémes üveglap,
S hozzáér forró homlokom.
Lesiklik rajta, mint villám a jéghegy oldalán
S agyam sötéten kavargó felhői között
Dörgése reszket, morajlik sokáig tompán.
Be kéne vágni e rongy üveget!
Törjék diribdarabba és legyen megutált szemét.
Mit áll utamba, mikor karom lendülni akar,
Hogy megfogja puhán egy bánatvert ember kezét?!

De jaj! Hisz szemben velem egy egész utcasor,
Házak, házak és ablakok, ablakok.
S ha kimutatok a vad mezőkre és kiáltok:
Jertek! jertek! most elmondom a nagy titkot!
Jertek! most megtudjátok, hogyan legyetek boldogok!
Akkor sem jut hozzám senki sem el,
Mert fák állnak útban és sodró vízű patakok,

Idegen vetések, országutak, tilalmas kertek
És sok-sok ember, ellenségek és rokonok.
És útban áll a rettenetes várfal,
Melyen áttörni nincs erőm, mely megmozdul.
Mint teremtéskor a hegyek, összezsap
És ítéletnap viadalban omlik a másikra
És eltemet mindent: A szó, a szó!
Esküszöm! Nem lehet tenni mást!
Csak nézni — nézni tágra nyitott szemmel,
Míg két szívből egyszerre pattan ki szikra.
Csak nézni némán, sokáig — sokáig egymást!
Csak egy van még! Ha lelked tiszta,
Ácsolj keresztet s vedd vállaidra!
Vidd fel a hegyre, állítsd az égnek egyedül
S míg kigyúlnak a népek a nagy csudára,
Szegezd rá magad szíveden keresztül!

ŐSZ HAJSZÁL

Ma reggel a tükörbe néztem...
S arcomon láttam,
Hogy megint eltelt egy nap.
Megijedtem s azt kérdeztem:
Vajon az vagyok-e ma is,
Aki tegnap voltam?
Vajon az nőtt bennem,
Amivel harminckét éve
Az ismeretlen hatalom
Meglökött s mondta:
Indulj! És Sipos Domokosként
Menj végig a kiszabott úton?!
Én elindultam és járok
S viszem magammal testemet,
Az ismerőst, a megszokott barátot,
Kezemet s ujjaimon a körmöket,
Lábaimat, mik azt mondják:
Tíz évvel ezelőtt jobban feszült bennünk az ín!
De mi van lelkemmel!?!...
Milyen tükörbe nézzek Istenem,
Hogy tisztán láthassam őt,
Ki úgy él bennem,
Mint titokzatos vendég,
S nem tudom, nem más-e ma,
Mint tegnap volt
S nem adja át helyét
Holnapra egy vészhozó idegennek?
Ki megráz engem s kést ad kezembe
És rám parancsol vadul: Ölj!...
Vagy csendes mélabút takar,
Feketén terítve fáradt szívemre,
Vagy nagy tüzet gyújt bennem,
Hogy lobogva égjek egy ábránd édes máglyáján?!

Milyen tükörbe néztek, édes Istenem?!

... Ma reggel tükörbe néztem

S míg két zöld szem

Pillantott vissza rám

S szívembe nyilallott a kérdés:

Vajon ki és mi vagyok,

Sötétszőke hajamból

Kivált egyetlen szál...

Egy hósínű kurta fonál.

Merőn néztem rá.

Harminckét év minden hulláma

Egyszerre csapott torlódva szívemre

És csendesen mondtam:

Az első ősz hajsza!

Uram! Ki és mi vagyok:

Íme itt a felelet,

Az ősz hajsza énekel:

Fejdről bánat és gond

Szerelmek, gyötrelmek,

Sok forró lángolás,

Temérdek hideg hiábavalóság

Sok hajszalet kikalapáltak.

A maradékban íme itt vagyok én!

Én: Az első ősz hajsza!

Utánam jönnek még sokan,

S akkor majd megtudod:

Ki voltál.

— Vajon ki voltál?!

IFJÚ SZŰZ NÁSZÁ A HALÁLLAL

A barackfa ágai sötét árnyként
Meg-meglebbentek ablakom előtt.
Csillagok villogtak az ég mély tavában,
S a hegyen millió bogár adta az éjjelizenét.
A tiszta éj rám hozta a ritka percek egyikét.
Éjfél után tenyerem arcom alá tettem,
Jött az álom s halkan rám dobta könnyű terítőjét.
Mély zene pendült és könnyű illat lengett.
— Most elmondom Magának, hogy történt:
Egy nagy teremben voltunk, furcsa fény úszott
mindenen,
Feleségem és Maga mellettem álltak és sokan jártak
szerteszét.

Néztem őket, kis fiam haján pihent a kezem
S az ablakokon besuhant a boldog Végtelen.
Akkor egy távoli terem ajtaján megmozdult a kilincs,
S a zár nyelve szívemre pattant, mint rabra a bilincs,
Senki se látta, csak én tudom, hogy vészes idegen
Áll a küszöbön és minket kémlel hidegen.
Talpig feketében volt. A ruha megfeszült
Magas termetén s fekete ing fénylett a mellén
S azon fekete gyémánt csillogott, mint könnycsepp,
mely megkövült.

Keze a kilincsen maradt és állott merőn, kihívón.
Szívem nagyot dobbant, tán meghallotta, megmozdult
S álarcát lassan leemelte, mint bajnok a sorompók előtt.
Ott állt a Halál! Már daccal néztem
S szemem gúnyosan kérdezte üres szemétől:
Hej csúf cimbora, minek e ripacs komédia?!
Ha utánam küldött gazdád, ám gyerünk!
Mit tétovázol? Keressük fel gyorsan őt!
De mozdulatlan meredt a csontlovag
S üres szeméből ordított a rettenetes rejtelem.

Uram! Kire néz ez a bestia? Kit kívánt meg?
Én itt vagyok, de ezeket nem engedem!
S felálltam, hogy kitekerjem csontnyakát, ha ideér.
De megfordult és halkán kiment, mint sértett gavallér.
Három nap múlva éjjeli zivatar itatta a tikkadt kerteket,
Felhősárcányok viaskodtak a holdvilággal
S kiomló vérük zöldeslilára festette a vén eget.
Akkor a csontlovag díszbe öltözött és lopva megindult.
Sötét alakja feltűnt az alvó kertek megett.
Dús bokrok mellett vigyázva surrant,
Aztán megállt a Maga ablaka alatt
S mint titkos találkán a merész imádó
Ágyához lépett s megmarkolta kis szívét.
S én reggel megtudtam, hogy a múlt éjjel
Magát nézte meg.

NAGYANYÁM

A tornácon ült egy kicsi széken
S a napba nézett nagyanyám.
Vakság vont szürke függönyt két szemére,
S míg pergett a fény két kezére,
A színek lassan beosontak lelke ablakán.
Szürke haja csak gyérült-gyérült
És évről évre fehérült,
Ráncos kezén szántottak vén erek,
Sasorra volt és mosoly bujkált ajakán.
Egyéves voltam s azt mondják:
Kacagós, tömzsi, szőke kis fiú.
Nyár volt, megindultam egy délután,
Akkor vakult meg nagyanyáim,
Én nődögéltem, ő összement,
Mint késő őszen fán felejtett szilva.
Ölébe vett, mesélt-mesélt
S a hajam simogatta.
Fonnyadt ajka lágyan fonta,
Sodorgatta szavak tiszta lenjét:
Keresztúton hogyan lobbant régi kincs
Hajdanában mit csinált a prikulics
Fehér ember merre járt
Szép lány szíve miért fáj
Róka hogy fogott nyulat
Hogy csapta be a vadászt
Hogy lopta el komámasszony kakasát.
Ő be szép volt a mese!
Hintázott rajta lelkem csónaka,
Csillaglámpákat gyújtott az este
S illatot vert a fodorménta.
Ő nem kért semmit, nem várt semmit,
Végpercében is nevem suttopta.
Jött a Halál, ellibbentette szeme fátyolát.

Mosolygott s indult. Látta már kis fiát.
Ó drága nagyanyám!
Ha utolsót kongat bús szívem,
Tegyétek testem, a lezuhant harangot,
Nagyanyám csontjai mellé!
Ha egyszer visszatér a hang belé
S vándor lelkem ijesztik föld alatti rémek,
Nagyanyám átnyújtja hozzám kis kezét
S csendesen suttog: Ne félj fiacskám!
Mondok egy mesét.

INTEGET A HALÁL

Mennyit jöttem, míg idáig értem el!
Nem tudom, mikor indultam
S hogy honnan, nem látja szemem.
Csak jöttem — jöttem s egy pillanatban
Mint tükör meredt elém imbolygó életem.
Belenéztem, sóhajtottam, mint szél a hegytetőn.
Istenem! Mily furcsa, hogy én én vagyok!
Hol szedtem fel e nehéz nagy fejet
S beléje lázadón kérdő két zöld szemet?
Ki indítja koponyám kemény boltja alatt
A finom gépeket, ki adja hozzá az olajat?
Én jöttem idáig, én emeltem kezemet,
Vagy ismeretlen akarat a sötét függöny megett?
Mennyit jöttem, míg idáig értem fel!
Most ráterítem két szemem meglábolt életemre
És tisztán látom elmúlt magamat,
Amint baktatok magam felé,
Előttem lángoló szívem: pislogó szentjánosbogár.
Kitárja szárnyát a csúcsok előtt,
Hiába csapdos, hiába repdes.
Én tudom, hogy oda sohasem érek el!
Ezen az ormon meddő vajúdások emléke
Már nem fogja görcsbe lelkemet.
A megbékülés hűvöse leng itt körül.
Szívem! Maradjunk itt, amíg lehet!
Maradjunk! Én nézem a fényben ragyogó
Mégmászhatatlan csúcsokat.
Mi van mögöttük, mi van rajtuk, mi van felettük?
Ki mondja meg, ki mondja meg nekünk?
Ha ősi daccal lábam mégis dobban,
Hogy a titokra azért is rátalál,
A legnagyobb szirt mögül kitekint
S karját lengetve integet a Halál.

ÉJJEL

Egyetlen, reszkető csík az egyik falon
S a holdvilág eltűnik az egyik házfedél mögött.
Sötét lesz, s akárhogy nézek két szememmel,
Mást nem látok, mint fekete sötétet.
Éjszaka van.
Egy éjszaka a sok közül.
Uram! Mily sok éjszakám volt nekem!
Én álltam tanyátlanul, reggelig ázva
Didergős őszi éjszakában
És csilláros szobában dús lakoma mellett
Vad lázzal égtem veszett tivornyában
És hánykolódtam árván, rongyos ágyon
S lángoltam asszonyok tűzkarjában
Selymek között s a fekete éjben
Csak az illat és vágy világított.
Én álmodtam, Uram, kemény deszkákon
Égig érő, dússzövetű, nagy álmokat,
És süppedő párnák között
Piros selyempaplan alatt
Fájó csömör volt bennem az élet.
Uram! Engem az éjszakák bölcsé tettek,
Uram! Nekem az éjszakák tisztára
Mosták zűrzavaros lelkemet.
De valamit elvittek belőlem!
Nem tudom, Uram, hogy mit!
De én már sohasem alszom úgy, mint régen,
A boldog első ifjúság hímes napjaiban:
Meztelen karom a fejem alatt,
Dús hajam takarja töretlen szemem
És ajkam szögletén az édes nyál
Csurranó foltja, mint szűzlány csókja, ég.

Most kis fiam a szomszéd szobában
Halkan nyöszörög.
Megmozdul s felül kis ágyában
És nagy szemét tágra meresztve néz a sötétbe.
Az alaktalan feketeség valami szörnyű rémet
Bont édes-kis lelke elé, hogy felsikolt
És kis szíve vadul reszketve ver.
Hallom, hogy anyja felugrik ágyáról.
Csak egy lépés és mellette áll,
Mefogja kezét, magához emeli
És forró, védő öleléssel a nagy ágyba viszi.
És kérdi tőle: Mi baj édesem?
S a gyermek átkarolja feleségem
Meleg, fehér nyakát,
Egy parányit kacag, mint mikor messzijáró
Fehér báránka nyakán csendül a csengő,
S már alszik is újra az én gyermekem.

Uram! Nagyon sötét van és megrohan ezer kétség,
Valami rettenetes rém vicsorítja rám
Szörnyű pofáját! Uram! Most mindjárt lelkembe harap!
Uram! Én kinek kiáltsak?!
Én hiába fogom meg az asszony kezét!
Uram! Miért rémítsem az ő egyszerű, jó szívét?!
De kell valaki!
Uram! Én most érted kiáltok!
Itt nincs tovább hit, engem nem táplál többé remény.
Uram, én személy szerint látni akarlak!
Uram! Most a sötétből kilép a rémes csontkaszás.
Uram! Szívem a torkomba fut
És kitör belőlem egyetlen, rémes sikoltás:
Most jer! Uram! Vagy megtagadlak!

Hát nem jössz Uraim?!
Jól van! Tudom, hogy örökké egyedül leszek!
Átok, hogy szívem nem elég egyszerű a csudára
És fejem az örök titokból semmit sem tud.
Jól van Uram! Maradj! Én nem félek!
Nézd: arcomon hideg nyugalom van!
Egy bizonyos: ott bent a kis ágyban
Fekszik gyermekem:

A folytatás.

Mit reszkessek a riasztó csontlovag előtt?

Csak emelje pallosát bátran felém!

Királyi gőgben éri fejem a csapás,

Mert tudom, Uram: Véled lesz a végső számadás!

BITÓRA KÍSÉR EGY ZORD MENET

Négy fakó fal s egy rácsos ablak,
Esőtől barnult vén házfedél,
Egy bús akácfa s szürke deszkák,
Ha kell, ha nem, mindennap látlak.
S míg tollam végigszántja a fehér papirost
És szívem írom a sok-sok néma sorba,
Kigyúl bennem egy réges-régi fáklya
S egy döllyfős tárogató hős regét zenél:
Nincs semmi veszve, minden sor
Egy büszke kardcsapás, mi ellenséget ér,
Nyomában eszme forr s mint tiszta bor
Álomszép jövőért lángol a csöppnyi vér.
Hej, fakó fal! Szomorú rácsos ablak!
Szívemet be sokszor vertétek bú vasába!
Most megint börtönbe zártok s minden hiába:
Lelkem nem repül, itt marad kínozott rabnak.
S mord porkoláb, a rémes kétség
Csörgeti rabbilincseit s szemembe röhög:
Csak csend, csak csend! Itt úgy sincs mentség!
És vaskapocsként szívem szorítja s marja,
Hogy minden szó csak füst és pára
S e rongy föld bús levében csak lötyög-lötyög.
Most eső szitál szürke függönyt ablakom elé
S eltakar mindent: lángot, kétséget, reményt.
Most kérdezni sem tudok: Érdemes, nem-é?
Most, most e percben, tőlem minden veszhet,
Most, emberek, e búrác mögött mit se kérjete!
Engem bitóra, máglyára kísér egy zord menet,
Most nem tudok mást, csak meghalni értetek!

A BÁRÁNYKA

Vízkeresztkor éjjel született a bárányka.
Vékonyan bégetett, mikor anyja meleg méhéből
Az összetiport, puha alomra esett.
Künn veszettül seperte a havat az északi szél,
Benn a cserényben jámbor juhok meleg lehelete
Szállt a bárányka nedves orrocskája felé.
Kis tüdejével először szívott levegőt
S mikor anyja lenyalta szeméről a másvilágról hozott
fátylat,
Az emlők domborodó meleg halma rajzolódt rajtuk
keresztül kis agyára
S csecsemő ajkai megkeresték a tej zuhogó forrását
És élni kezdett ezen a világon a kis bárányka.
Reggel jött a gazda s benézett a cserénybe,
Látta, hogy egy juh hasa alatt kis bárány kuporodik,
Odament s bocskoros lábával megdőfte az óvatos anyát
S kivette alóla a reszkető lábú jövevényt.
Magasra tartotta és megnézte meztelen, puha lágyékát.
„Berbécs” — kiáltotta feleségének nagy hanggal.
Az asszony vizet húzott a kútból,
Megmerítette a vedret, letette a fagyos földre
S ő is megnézte a báránykát.
Megsimogatta selymes, hófehér gyapját.
A paraszt letette a földre a kis állatot,
Lábával akarta anyja felé tolni,
De oly kedvesen és félve bégetett a kicsi pára,
Hogy lehajolt és erős kezével gyengéden
Taszította nyugtalan szülője mellé.
A többi juhok élettől várandósan,
Nagy szemekkel nézték a boldog anyát
S az öreg berbécs, mint egy vén szultán,
Méltósággal reszelte fogai között a szénát.
Sok tejet kiszopott anyja dús emlőiből a bárányka,

Elolvadt a földről a hó és a fagyos jég,
Tavaszi napsugár kergetőzött az előbátorkodó legyekkel
S a báránynak vígan rúgta kis hátulját a világoskék ég
felé.

A gazda előhozta a félretett ekét,
Gondosan megnézte rozsdás vasát.
Sokszor megcsóválta lassan mozgó, busa nagy fejét
És kimondta: Ehelyett mást kell tenni!
A báránynak fogalma sem volt arról,
Hogy ekevasat pénzért árulnak a boltokban.
Mit tudta ő, hogy miért szakítják el
Anyja meleg, gyapjas, oltalmazó testétől.
Ölbe vette őt a paraszt, két első lábát
Átfogta izmos ujjaival s karjával
Derekához szorította gyenge kis testét
És vásárra vitte a báránycsibét.
És eladta őt hófehér gyapjával együtt
Összepiszkolódott papirospenzékért.
A báránycsibét a szomszédomba hozták,
Megálltak vele az udvar közepén s azt mondták:
Jó kövér, holnap levágjuk és jóízűen megesszük
S bőrét eladjuk jó pénzért a bőrszedő zsidónak.
Kis fiam hosszú szőke haja csillogott,
Az ablakban állott, tapsolt és a szomszédba mutatott:
„Ő be szép fehér báránycsibe! Ő be szép fehér báránycsibe!”
A báránycsibét megkötötték lábánál fogvást
A színen, egy üresen álló szekér kerekéhez.
Kis, tudatlan szíve összeszorult,
Mert a pusztán csűrben senki sem volt.
Éhes lett és mikor lement a nap, fájni kezdett.
Nálunk még nyitva volt az ablak,
A kályhában nagy lánggal égett a tűz,
Fiacskám ott ült és magas várat épített
Apró kockákból, tornyot is tett rájuk
S mikor kész volt, kacagott és belerúgott,
Hogy az ágy alá gurultak a falak.
A báránycsibe folyton bégetett, nagyon keservesen:
Bee, bee, bee!
És kisfiam szomorúan kérdezte tőlem:
„Apám, miért sír ez a báránycsibe?”
„Hol van ennek a báránycsibének a mamája?”

És lefeküdtünk. Feleségem és fiacskám
Már az álom karjában lélegzett a szomszéd szobában,
Én kinéztem a sötét éjszakába a nyitott ablakon
És fáradt tudómba szívtam
A márciusi éjszaka csípős levegőjét.
Nagyon sötét volt,
Kutyák ugattak és vészesen vonyítottak,
A tornyon egy kuvik visított és figyelmeztetett,
Hogy egyszer még én is meghalok.
S a báránka bégetett, bégetett.
Vékonyka hangja úgy fájt a szívemnek,
Hogy siratni szerettem volna
A hideg siralomházban ülő kicsiny báránkát,
Kinek gyenge szívébe holnap éles kést szúrnak,
Kiből kiszáll holnap a parányi lélek,
Hogy szomszédom jó paprikást ehessék
Gyöngé, rózsaszínű húsából
S rá egy pohár jó bort ihassék.
Éjfél volt, nagyon szomorú voltam
És tudtam, hogy hazug vagyok és gyáva.
És tehetetlen vagyok és erőtlen
És hiába kiáltanék, mert ugyan ki hallaná meg
hangomat.

És hazudtam saját magamnak,
Mert azt mondtam magamnak:
Mit búsongsz e kis báránka bégetésén?
Mikor az egész világ jajszóval kiált!
És összevissza kiált, mert sokaknak nincs hite az ég
felé

És az emberek kést hordanak szívükben
És az emberek eladják az embereket
És az emberek megölik az embereket!
Gyáva voltam és hazudtam magamnak
És menteni akartam magam önmagam előtt,
Hogy éjfélkor végre aludni akartam.
Szegény báránka még remegve bégetett a hideg
éjszakában,

S én álomba zártam szívemet fájdalma elől.
Ó! Tudom, hogy minden sírás az én fejemre vád!
Minden (fájdalom halálos bűnöm egyedül nekem!
Az embernek, ki nem kiáltom szüntelen és bátran:
Ne engedelmeskedjeteK
Csak a szeretetnek, csak a szeretetnek, csak a
szeretetnek!

VÁGTAT A HALÁL

Az semmi, hogy én meghalok!
Csak ne tudnám, hogy fiam nyomában is kocog a Halál.
Fél szemmel olykor felé néz,
Úgyis tudja, hogy egyszer rátalál.
Gyermekem aranyhaja szikrázva csillog a napon,
Töretlen lába táncol a gyenge fűvön,
A bogár neki hintázik a rezgő levelen,
Neki imbolyog az égen a hold aranytányérja,
A virágok neki bólintanak az utak mellett,
Az erdő mély zöldje neki integet.
Szemében csillogva tükrözik az egész világ,
Nem látja, hogy messzi-messzi már üget felé a Halál
S dárdája hegye az ég partjára vág.
Erős szép férfi lesz az én édes fiam!
Nem veri ide-oda vaksors, mint engemet.
Látom már, hogy tornyosítja tetté álmaim,
Hallom, hogy harsog belőle sok megrekedt dalom,
Jóságát érzem bús szívemben, mint Föld a Nap melegét.
Tudom, hogy az élet csúcsain vezet az útja
S vállán ragyog a legnagyobb vagyon: egy igaz
koponya.

Most felkiáltok hozzá a múltból a magasba:
Édes fiam, csak hátra ne! Csak hátra ne nézz!
Bús szívem szörnyű pert kezd az Istennel érted.
Én összetörök minden orgonát,
Nekem ne búgjon boldog feltámadást!
Forgácsát felhajítom az égbe:
Itt van, Isten! Ennyit ér vigasztalásod!
Érezd te is a kint, mi engem megfagyaszt:
Mikor látom, hogy egyetlen, egyszülött fiam nyomában
Nekieresztett kantárszárral vágtat a Halál.

ÉN ÉS ISTEN

Ne higgy nekik egy pissenést!
Nem firkálok én versikét,
Ha néha rímekben állnak a sorok,
Csak azért van, mert zokogok.

Az éjszaka hűvös tengerében
Elmerülök s behunyom a szemem.
Eltűnik alólam a rozoga föld
S a semmibe repül minden,
A nap, a bolygók és az állócsillagok.
A végtelen s utána száz és száz végtelen
Összezsugorodik, míg az egészet elnyelem.
Nem marad semmi a világból!
Rongy testem is lefoszlik rólam
És szemtől szemben állunk:
Én és Isten.

Most szemtől szemben állunk,
Kik egyszer kínban szétszakadtunk
S én boldogan lépek be örök hazámba.
Világok végtelenjén túl kezdődik az igazi végtelen,
Hol nincs többé izzó nap, sár és arany,
Nincs vér, virág, nincs felhő, nincs könny és félelem.
Túl minden
Örökkön áll az Isten.

Én, bolygó porszem,
Egy porszem leheletétől összeroskadok
S borzadva süllyedek a sárba.
Akkor Isten lenyújtja karját
S keblére ölel, mint apa a fiát.

RONGY LELKEK RONGY ISTENE

Rongy éltetek minden piszkát
Eléje viszitek.
Lelketek szennyét letörlitek vele
S hálából zúgattok neki orgonát.

Ma áldást kértek tőle, holnap átkot,
Hívjátok, mint gyermek az Atyát
S ha nem jön, rángatjátok a szakállát.

Rongyemberek helye a sár!

Mondom nektek:
Rongy lelkek istene: rongy!
Nem emel fel, csak betakar.

CSÁRDÁBAN

Milyen furcsa ez a csárda,
Milyen fakó a fala.
Ráterült az élet füstje,
Be savanyú a szaga.

Be homályos ez az ablak,
Pedig tegnap ragyogott.
Nem érdemes nézni rajta.
Belül bánat, kívül kétség
S a szívemet facsarja.

Be zavaros a muzsika,
Vak cimbalmos kopogtatja.
Milyen sunyi a vendéglős,
Szava mérges, bora csípős,
Hej, pedig én fizetek!

Kigombolom a lelkemet,
Odadobok ezer kincset,
Legényesen, duhajul!
De a pénzem itt már nem jár,
Magam vagyok, senki sem vár,
Lehajtom az asztalra a fejemet.

CÍM NÉLKÜL 1.

Sóhajt az ős, ha én sóhajtok.
Fehér felhő árnyat dob a kertre.
Ülök s nem tudom, mire várok.
Fent seregélyek húznak délkeletre.

Fonnyadt füvet lendít a szél
S jobban fázít, mint vészes viharok.
Nem az a baj, hogy jön az örök tél.
Csak az fáj, hogy előtte hervadok.

Szárnyas mag repül a térbe.
Nem tudom, hol esik vissza.
Látom a halált: felmarkol keze
S visszaringat a teremtő sárba.

VERS 1.

Milyen különös, hogy a hegyek örökké élnek
S a fák százszor annyit, mint én.
Vigyázz Uram, *csak én tudom, hogy vagy,*
Ha én nem vagyok, mit ér, ha vagy Te?

VERS 2.

Elfolynak mellettem a napok,
Mint reves törzsű fűzfa mellett a pállott vizű patak.
Gondolok a sodró árra,
Mely kristályos tiszta perceket zúdított egykor rám.

Most sáros az ár, gondromokat hord,
Mossa, — mossa fáradt törzsemet,
Míg tépett koronámat
Beleroskasztom a végtelen folyásba.

VERS 3.

Egy nap eljön értem a kocsi,
Hófehéren, hűvös párnáival.
Előtte két fehér ló
S a bakon egy sötét legény.
Kalapja karimája betyárosan a szemére vágva,
Cserdít s elindul velem a kocsi.
Szédülve megy fáradt testem ki az életből
S egy más világra érünk,
Hol ragyog a nap és más a törvény.
Én kiszállok,
A sötét legény megbillenti kalapját
S én testem adom borralalóul neki.

CÍM NÉLKÜL 2.

Ne sírj fiam, ha meghalok,
Síromra koszorút ne tégy

Nézz a tükörbe,
Én pillantok onnan vissza rád
S felel nekem két zöld szemed
És visszaint a koponyád.

Nem én leszek a rög alatt,
Csak a lelkem ruhája az,
Én itt leszek.

Tisztára mos a könnyek árja,
Emlékezz arra, amit mondok,
Apád is vadon nőtt ekkorára.
Ne félj fiam, ha meghalok.

HALOTTAK NAPJÁN

Fiam majd egyszer erre jön,
Itt hullnak rá is a halott levelek
S egy bús felhő vágat el feje felett.

A nap bágyadtan mosolyog
És kérdi tőle: Mondd, erre mi hozott?
S ő majd szótlánul int neki:
Nézd csak. Itt jár ma mindenki.

A fiam mellett megy majd egy barna nő,
Ez illik hozzá, hisz olyan szőke ő.
Leülnek majd a rács mögé
S virágot tesznek a domb fölé.

S míg kéz a kézben ülnek ott,
Halott szívem csak mosolyog.
És fiam kérdi: — Nem fázott-é meg kedvesem?
S megsimogatja szép arcát kedvesen.

Párja kebléről, míg szép szemével feleli:
Menjünk talán!
Búcsúzóul egy piros rózsát küld nekem.
Mennek és fiam felsóhajt: Szegény apám!